

A sólyomszabadság vágyása

Derűs István

*A nyárfakezek a végtelenségért
nyúlnak,
s rángó, kinyíló ereikből
ömlik a félhomály vére...*

*Lassan terjeszkedik az est,
s a homlokán két fénylő
csillag ragyog...
A hold sárga leve csorog,
és szürcsöli a félhomály,
míg a városi utcák füvére
eltévedt harmat hull...*

*Békabrekegésű táj lebeg a tudatomban,
(az ittenivel szemben),
s látom, hogy a gyárkérmény fenyít,
s tudom, itt is emberek élnek,
komoran és vidáman, mint másutt is,
olyanok, mint ősz hajú, fáradt apám,
akit a kasza legyőzött,
s véres-beteg szemében
már csak fiának tettei
gyűjthetnek fényt az életért!*

*S mégis rámlapul e város súlya:
a sólyomszabadságot veszni látom,
eltűnni egy virágzó, rezgő, újuló tájat,
hol a gyermekkor gyökerei a vad, szikes
mélyre nyúlnak...*

*Ne gondoljátok, hogy nyegle-magamat
siratom!
Arról adjanak számot a nyeglék,
a mások-hangján szólók!
A föld az, mely engem úgy megfogott,
s többé semmi el nem hárít!
A barna, morzsás föld, a dagadó, sáros föld,
melyből énem nőtt föl.
S mely fölött napsütésben nagy darab az ég,
mint a kender...*

*S most csak itt állok az utcasarkon,
a rend óre közelít felém,
(gyanús vagyok?!),
talán, hogy megkérdezze,
van-e pénzem, s ettem-e ma már?!
De aztán tovább áll,
talán nem akarja, hogy elvegye
tőlem ezt a kis szabadságot,
hogy verset írok a holdvilágról és a szeretetről*

*Állok, csak állok az utcasarkon idegenként,
s belül fuvolázik csendben a lélek...*

Rapszódia

Derűs István

*Édes fagyökerek tápláltak.
Rendezetlen lelket szült belém e kor.
S mindig csak félni tanított...
S a szó, a szó — seb lett a számon!
Marjátok ki szívemből e vétket...
Verjetek egy dárdát világot vonszoló sügyembe.
S hagyjátok mind el, ha akartok!
Én akkor is, nélkülületek — képzeletben bár —,
tisztá szívemmel felétek megyek...*

*Legalább a köveknek megmaradjak!
Legalább valamiben fönnmaradjak. Istenem!
Kő! — Istennél jobbnak gondollak, te hatalmas!
Kő! — Te sziklakemény gondolat, emberi ébredés!
A jóságot még nem láttam,
de éreztem már.
S nevezetek betyárnak — vagy bárminek —,
másként nem tehetek, én csak így élhetek:
csillogó szemű alkonyok vigyáznak rám!*

*Akarjátok, apák, hogy kimondjam:
gazemberek vagytok, átkozottak!
Átkozott legyen, ki belémültette a félelmet!*

*S mért félek, ha rakéta röppen karcsún az égen?
Nem hiszem,
hogy krónikásnak születtem.
Szeretem a füveket, a törekvő kis hangyákat,
a tiszta, kék eget, a morzsás földet s a búzát...
Mindenkori szeret játszadozni, de retteg és fél!*

*Villogó agyarú farkasok üvöltése a félelem!
De egyszer feloldódnak a gránit képződmények.
Sikoltva nyitják ki torkukat a gőzkazánok...
Ám mégis visszatér egy gondolat a nap árnyékában:
Kinzó, sújtó kövületgyilkok a félelem!
Eresszétek ki a madarakat!
Oldjátok el a köteleket!
Siessetek!
Még egy pár órával megtoldhatjuk az életünket!*

*A tudat, nyugtalan madaram,
kloroform dárdára felszúrva jajgat!
Eppen semmi se segít?!
A mocsarak felől halálhangokat sodor a szél!
Bogarak otthonát kéne felkeresni!
Füvek, ti adjatok menedéket a félelemtől!
S az ember küzd, tán nem is tudja, de küzd,
mert érzi, hogy nem sóvárgásra van!
A gyermekmosolygású béke egyszer eljön!*